

שדיניר, דרך זוהה להשגת היזה של גבורה וכתר של סופריסטריופיזם.

אם היה עוד ספק כלשהו בלב מישהו לגבי הכרזת האמיתיות של ההתפרעות כלפי מיסטר החוק והדמוקרטיה, הרי באו מנהיגי וסילקו אותו. עצם הרכב המנהיגות מהווה עדות נחרצת. הציבור כולו ראה אותם על מסכיו.

הנה ד"ר ישראל אנדר-שייב, המופיע מזה 26 שנים לחיסוד המישטר הדמוקרטי, לפיזור ה"כנסת, להקמת שירותי של "בכירים" במקום ה"ניבחרים", לרייך ישראלי שלישי מן היאור אל הפרת.

בכל מדינה אחרת היה ישראל אלדד בקרא פאשיסט, בלי מרכאות, בלי כתיב-שורק. אלפי מפריהחוק זאלפי המפגינים יודעים היטב את דיעותיו, שהרי אלדד עצמו מרבה להטיף להן השכסיהעבר, בכל הלהט המיקצועי המשלהל של גבלס ישראל. הנה יוכל נאמן הנשיא של אוניברסיטת תל-אביב — דאמן קיצוני, המקשט את השיקפותיו הרגשניות בקישורים של מרענות קרה והגיוניות. זהו שיוכזב שהוליד במקומות אחרים בעולם מרגריות מהירדות.

הכרזת את יובל נאמן כאשר פיקד, למעשה, על כורחות ההגנה בקרב הראשון על טרור. במאי 1948. בגלל השגיאות הנוראות של הפיקוד הסך קרב זה לתבוסה ניצחת. ראיתי כמאה מחברי גופלים נגד עיני, תוך דקות מעטות. אדם הנושא בחלק מן האחריות לטבח כזה, צריך היה לכפר על עונו במאמץ עלאי למנוע מילחמות נוספות. תחת זאת מסית נאמן למילחמה חדשה, זורע מוקשים על דרך השלום, ומטיף בגלוי להפיכת החוק ולהרס הדמוקרטיה. והנה פניו הילדותיים של אדם, ששמו מעורר זיכרונות של החלחה. מאיר הרציון. מנהיג ה"התנחלות" באיזור רמאללה. האיש שהיה הראשון שעלה על מחסום של צה"ל ופתח במעשייה האלימות נגד החיילים.

הרציון זה התפרסם בעולם כולו בפרשה שעוררה זעזוע של סלידה. אהותו, צעירה נהמדה ומלאתחיים, נפלה קורבן להרפתקה אמללה. ראש-המשלה דאן, משה שרת, תיאר אותה ביומנו כך: "מעשה-נערות פרוע — יציאת בחור ובחורה על דעת עצמם לטיול ב"ארץ-אויב, וזה לאחר שכבר נפלו קורבנות יקרים כתרצאה מהרפתקות כאלו". הנערה וידידה נהרגו. (כפי שהוכיח שרת. נהרגו לא פעם ערבים שהסתגנו לישראל בניסבות זמות).

מאיר הרציון היה עד אז חייל ביחידה 101 ובגדוד הצנחנים — וכפי שפירסמו אהדיו, ביצע מעשייהרג באורחים מעבר-לגבול. אחרי שנהרגה אהותו, לקח שלושיה חברים, עבר את הגבול, תפס חמישה בדחים מיקריים חיים-מפסע, הובילם במשך שעות בלילה, ולאחר מכן הרגם. הוא שחט אחד מהם על-ידי חייתוך צווארו מאונן לאונן. כפי שגילה שרת, נעזר הרציון אז על-ידי אריק שרון, שסיפק לו נשק וזיוד, הסיע אותו לפעולה ושלח חוליות לחפות על נסיגתו. שרת האמין שגם משה דיין חיפה על המעשה המבעית. אפילו זייד בן-גוריון סבר שהיה זה מעשה באריבארי, והסכים להעמיד את הרציון והבדיו לדין צבאי. אולם המישפט לא נתקיים מעולם. משה דיין הכריז על הרציון כעל גיבור לאומי וכעל דוגמה לחיילי צה"ל. באחת מפעולות-התגמול שלאחר מכן נפצע הרציון על-ידי כדור שחנק את גורלו.

איש זה מופיע עתה כאחד ממנהיגי ההתנחלות, כגייבור נערץ של המתנחלים, שני עיתוני-הערב של המתנחלים מכתיירים לו כתררים, ומחשלים בפניו בעפר. אלה הם המנהיגים. עצם אישיותם מעידה על יחס התנועה כודה לחיי אדם, לחוק, לדמוקרטיה, לשלום ויערכים הומאניים אחרים.

מזל תנועה זו, מזל המונים אלה, מזל מנהיגים אלה, עמדה הממשלה.

ממשלה! אסף זה של עסקנים מיפלגתיים, שהמיקרה הפרי ליטי העיוור זימן אותם ליד שולחן הממשלה, הוכיח השבוע שאינו מסוגל לשמור על החוק ועל כבוד ה"מיסטר הדמוקרטי, ולא-כלישן. לשלום! להפעיל רייבונות ממלכתית ולמלא את חובתם של גבחייעם. לא עלה כלל על דעתה של ממשלה זו לתת הוראה למישטרה. לאסור את כל הגני שיירות הרכב בדרום אל הגבול, בעתון קשיחתקשר לביצוע עבירה. או לתת סקודה לחיילי צה"ל להגן על מחסומיהם בכל מחיר, תוך שימוש סביר בכוח הדרוש לכך. (ולא תוך שימוש באלמות בלתי-סבירה, כפי שהפעילה ה"ממשלה עשרות פעמים נגד מפגיני תנועת העולם הזה, ונגד כל הפגנה למען שלום וצדק חברתי.) או לעצור כל גבר שנמצא מעטבר לקו הירוק, לגייסו בו במקום לשירות במילואים, כדי שיויכל ללכד את התעללויות באלפי חייליהמינוי

איים שגויסו והוחזקו בכוננות מתמדת לקראת "התנחלות" זו.

או לעצור ולהחזיק, לצורכי חקירה והעמדה למישרפט, את כל מי שעבר עבירה, סירב להיענות לפקודה חוקית של שוטף או חייל, קשר קשר פלילי או נמצא בשטח אגוד (כפי שעשתה הממשלה עשרות פעמים כאשר אנשי-שלום הפגינו בתוך שטח ישראל נגד ניישול וסיפוח).

או לזחות את העכריונים, הבריונים והמתיפרעים, המרכיצים לחיילי-צה"ל ופורצייהמח"סומים, עדיפי אלפי התמונות שצולמו השבוע עדיידי צלמי שבועון זה, עיתונים אחרים והפלוויזיה.

רק אחרי שהתרענו פומבית נגד פחדנות זו, נקטה המישטרה בכמה צעדים חלושים. די ברשימה קצצרה זו כדי להדגים את הפחדנות והחלוף-האישים (תרחי משמע) של ממשלה זו.

אכן — איך תנהג אחרת? על סמך אילו עקרונות?

כל הפלגים המיוצגים בממשלה זו הם פלגי "מתנחלים", המצויקים התנחלות בשטח כבוש, אשר מיהרו

מאיר הרציון מסית "מתנחלים"

לעוט על המציאה בתיאבון של עופות דורסים.

בימי ממשלה זו וקורמותיה, בעדות הרכב הדומה, הוקמו קרוב ל-60 התנחלויות בשטחים המוחזקים — 60 נקודות שכל אחת מהן היא מוקש קטלני, העקול להביא להתפוצצות, ליימלחמה, לקטל המוני.

חלק מן ההתנחלויות האלה הוקמו מתוך פחדנות — פחד מפני עיתוני-ערב, מפני הסתה פוליטית, מפני קברי צת-לחץ זו או אחרת. חלקן הוקמו בניגוד להוראות הממשלה, אך הממשלה השפילה את עצמה עד עפר ונתנה אישור להפרת-החוק אחרי-מעשה. על פי החלטה ממשלתית, הפכה היריקה לגשם.

במיקרה הטוב ביותר דומה ממשלה זו לבהורה שב"בדיחה, שצעקה במיקלט חשוך: "היי, תוריד את ה"ידיים מגני — לא אתה, אתה!"

אוסף מנחך.

אנשי מפ"ם, שהחליטו זה עתה להתנחל ברמת-הגורלן — ובכך נתנו גושפנקה לכל ההתנחלות באיזור זה, העלולה לגרום למילחמה הבאה, מילחמת גאונים ותש"מדתיערים.

אנשי הל"ע, שהתנחלו לכל אורך הרמה וביקעתי הירדן, ושהפכו את ההתנחלות הזאת לביזנס פורה, בערות מיסרד-התיירות, כך שגם מנגנון המיסלנה מתפרנס ממנה, כמה נאומי-התנחלות, בשפה משובשת אך נלהבת, נאלצו צופיה-הסלוויה לשמוע בשנים האחרונות, מפי משה קול, בשעת "איזרוח" של התנחלויות והקמת התנחלויות חדשות?

הגברת שולמית אלוגי, המשתדלת בכל כוחה לתת כרג לתוך המיסמד של ל"ע, הכוללת התנחלויות אלה, ושבעלה הוא האחראי להתנחלות בשארם-אל-שייד.

אין זה פלא שאדה טירפרו השבוע, כמו בשבוע של ספספיה, כל ניסיון להקים כוח גדול ומאוחד למאבק ציבורי נגד ה"התנח

לות." יחד עם המודנכים של מפא"י, והמודני כיום אחרי המודנכים, השמיעו ציוצים חסודים, פירסמו כמה קומוניקאטים, והלכו לישון. ינום ויישן שומר הדמוקרטיה וזכויות-האזרח.

אך האחריות העליונה רובצת, כמוכן, על ראשי המיפלגה המחויקה בשילטון.

שימעון פרס, המשועבד עדיין למשה דיין, האידוי אולוג הראשי של ההתנחלות בכל רחבי הגדה המערבית, ישראל גלילי, ששמו פירא את תוכנית-ההתנחלות ("מיסמך גלילי") אשר פירסומה גרם, לדברי אנוואר אל-סאדאת עצמו, להחלטתו לפתוח במילחמת יום-הכיפורים, יגאל אלון, שהיה השד הראשון אשר רץ לבקר ול-עודד את "מתנחלי" חברון, אחרי שהפרו סקודה, רימו את צה"ל, התגרו במושל הצבאי והקימו "התנחלות". ויצחק רבין עצמו, שהפליג השבוע שוב כי שבח ההתנחלות, הכפייה התנחלויות נוספות, אך ביקש להכחין בין ההתנחלות "ברשות" והתנחלות שלא-ברשות — כאילו יש הבדל כלשהו ביניהן מבחינת החכמה בשלום וקירוב המילחמה הבאה!

אוסף זה של פוליטיקאים ממולחים ותסרי-עקרונות אינו מאמין בשלום, ואינו שותף לעמדה המוסרית וה"מדינית השוללת התנחלות מחוץ לגבולות המדינה.

ממילא אין לו גם הכוח המוסרי לבזום מתפרעים קנאיים שיש להם עקרונות, והמאמינים במשהו שאינו כגדר ניסא, תקציב מיפלגת, שררה וכינום.

בהשוואה לאוסף זה, אפילו המנהיגות העלובה של הרפובליקה הוויימארית, המושמעת בכל סיפרי התיס"טוריה, נראית בדיעבד כהתנהגות נקושת-החלטה!

י"אפשר לסיים את החשבון מבלי לרשום את ההתמוטטות הגמורה של מה שקרוי "מחנה השלום". זה לא אירע פיתאום.

בשבוע של סבסטיה עמלו סוכני מפא"י, שליחי מפ"ם ומק"י, אנשי ל"ע ומזדנבים, כדי לפוצץ כל ניסיון של פעולה המונית מאורגנת ומשותפת. אחרי אותו שבוע אומלל, המשיכו לפגוע כדי לפרק סופית את כל מיס"גרות שיתוף-הפעולה ב"מחנה-השלום" שעוד שרדו ל-פליטה. פעלו והצליחו. הכל פורק וחוסל.

השבוע, כאשר פתחו ה"מתנחלים" במיובי צעיהפופוש, אחרי הכנות גלויות שנמשכו חודשיים, לא היה אף כוח ציבורי אחד מוכן ומסוגל לעשות דבר נגדם.

בטלוויזיה וברדיו הופיעה כל סידרת פרשנייה-שלום, שקיבלו מינוי ממשלתי רשמי כנציגי עניין-השלום ב"כלי-התקשורת. הסבירו, היורדעה בשביעות-רצון-עצמית בולטת, והלכו הביתה. בכנסת לא קיים זה מכבר כוח פרלמנטרי יעיל המיטוגל להתסיס, להועיק ולכפות על הממשלה קו אמיץ כלשהו. מבחינת מחנה-השלום, כמו מבחינת המילחמה בשחיתות, הפכה הכנסת לבית-קברות.

בזירה הפוליטית היו "מיפלגות-השלום" עסקות במיבצעיה-התנחלות משהם — התנח"ל (ל"ע במשורה), (ככסא מושוחרר לא יוחזר!), "במעריך / או במפ"ם / או ב"ע.

כתוצאה מן הרצון למצוא חן בעיני השילטון, ומן הסירוב לשתף פעולה עם הכוחות שאינם מקבולים על השילטון, לא היתה כל אפשרות לקרוא להפגנה משמעותית למען הדמוקרטיה. מול הפגנות האלפים של אנשי הסיפוח, נערכו כמה הפגנות מבישות של "כוחות שלום" ביוזמת כל פלג לחוד, כשכל פלג משתדל להפיק מירב של תועלת ופירסום לעצמו. כמה עשרות התכנסו פה מאה-מאתיים שם. לעצרת המרכזית של מזדנבי השילטון בתל-אביב הובאו אלפי בני-קיבוצים — ומכל תל-אביב באו כמאתיים אזרחים. העצומה הציבורית היחידה שפורסמה אורגנה על-ידי איש אחד: המשורר יבי. תמונה עצובה: מול מישרד ראש-הממשלה עמדה ב"משך שעות ארוכות שורה של כרוזות בלתי-מאוישות של מוקד — שלטים מייחמים שלא נמצאו להם מפגני גים. צעירים מתוסכלים פרצו לשני בניינים של "ה"מתנחלים" — ובכך יצרו תקדים מסוכן הנותן הכשר לכוחות הפאשיזם לפתוח במסע על טרור פנימי. דובריים של מוקד, מפ"ם וקבוצת-הפרופסורים הי קודאת לעצמה משום-מה "שינוי". האשימו זה את זה והתסיגו זה מזה. ויימאר הישראלית, 1974.

עודם לא בלש העדרו של מחנה בעל-עקרונות, עצמאי ויעיל — כמו שבטל השבוע.

הקרחון האלומני, שרק קצהו נתגלה השבוע, הולך וגדל. מחנה זה מתכוון לשנות הגולה — השעה בה תיאלץ הממשלה לסגת מהשטח הראשון שמערב לירדן. מי יעמוד מולו אז? הממשלה, אשר ירקה בה השבוע, והמתגאה בעובדה שצליחה לשוחות את הרוק מפניה?